

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הרהרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מהנכות

פרשת עקב
שנת תשפ"ד

גליון
ע"ג

שיעורים אין חינוך

פרשת קרח שנת תשפ"ד

טראכט פון די קינדער

די גאנצע טאג איז איין שטיק מלומדות

דער צייט די גמרא (שם) און אינטערעסאנטע מעשה, דער הייליגער אמורא רב האט געזען דעם מלמד רב שמואל בר שילת ווי ער שפאצירט אין זיין גארטן, האט ער אים געפרעגט: "שבקתיה להימנותך", האסט אפגעלאזט זיין מלומדות? דו פלעגסט דאך אלץ זיצן מיט די קינדער און זיך נישט באשעפטיגן מיט זייטיגע זאכן? האט רב שמואל געזאגט פאר רב: "הא תליסר שנין דלא חזיא לי", קודם כל, בין איך שוין דרייצן יאר נישט אריינגעקומען אין מיין גארטן, צווייטנס, "והשתא נמי דעתאי עלויהו", אפילו יעצט ווען איך שטיי אין גארטן טראכט איך פון מיינע תלמידים.

זאגט דער הייליגער מהרש"א (דיבור המתחיל ומצדיקי הרבים) אז דאס מיינט אז א מלמד איז אזוי ווי די שטערנס; פינקט אזוי ווי די שטערנס זעט מען נאר ביינאכט, אבער באמת שיינען זיי סיי בייטאג און סיי ביינאכט, נאר בייטאג זעט מען עס נישט, די זעלבע איז מיט א מלמד, מען זעט אים נאר די פאר שעה וואס ער איז אין חדר מיט די קינדער, פארדעם און נאכדעם קען מען אים נישט זען, אבער באמת איז זיין גאנצע טאג איין שטיק מלומדות, ווייל ער שפעט זיך אן איז דאס מלומדות, ווייל ער שפעט זיך אן פרישע כחות פאר די קינדער, אויך ווען ער זיצט אויפ'ן קאוטש (סאפע) מיט אן אייס קריעם, איז עס ווייטער מלומדות, ווייל דאס געבט אים כח ווייטער צו האבן געדולד צו די קינדער, און ווען ער כאפט א שפאציר אין זיין גארטן, איז עס ווייטער מלומדות, ווייל ער איז זיך דאן מתבודד פאר די קינדער, ער בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל מצליח זיין מיט די קינדער", "הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל האבן א געפיל צו די קינדער", הייליגער באשעפער אפשר איז דאס וואס איך האב היינט געזאגט

פון די פשטים ברענגט די גמרא א ברייתא אז 'מצדיקי הרבים' זענען די 'מלמדי תינוקות', זיי וועלן שיינען אזוי ווי די שטערנס.

מהרש"א זאגט א שיינע פשט אין אפר בנחל, פארוואס איז א מלמד צוגעגליכנט צו שטערנס, ווייל די שטערנס זעט אויס פונדערנווייטנס ווי א גארנישט, ווי ברעקלעך און קליינע פינטלעך, אבער באמת זענען זיי זייער גרויס, עס זענען דא שטערנס וואס זענען גרעסער פון דער וועלט (משנה תורה להרמב"ם, הלכות סודי התורה ג, ח), די זעלבע זאך איז א מלמד וואס געבט זיך אפ מיט קינדער, פון די גאר קליינע קינדער וואס גייען אין פלעי גרופ, און ארויף צו נורסערי, קינדערגארטן פתח א, ב, ג, ד, ה, ו, ז, ח, ט, נאכדעם ישיבה קטנה און ישיבה גדולה; דער מלמד שטרענגט זיך אן, ער געבט זיך אפ מיט זיי, ער לערנט מיט זיי, ער טראכט ווי אזוי מען קען זיי מאכן בעסער און ווי אזוי קען מען זיי מאכן א חשק [אין ענגליש רופט מען עס א 'מאטעוועישן', דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט: ווי אזוי רופט מען 'מאטעוועישן' אין ארץ ישראל? האט זיך איינער אנגערופן: "מוטיבציה", האט דער ראש ישיבה געזאגט: איך האב קיינמאל נישט געוואוסט וואס דער ווארט באדייט, די ארץ ישראל'דיגע תלמידים שיקן מיר אלץ ספרים אויף ענגליש חינוך, און איך האב זיך אלץ געמוטשעט צו פארשטיין וואס דער ווארט 'מוטיבציה' באדייט...] זיי זאלן וועלן דאווענען, זיך אויפפירן גוט, אריינקוקן אין די חומש, זאגן תהלים און זאגן משניות, אבער בשעת מעשה טראכט ער: 'וואס טו איך שוין אויף? ער איז דאך נאר א קינד, וואס ווייסט ער שוין פון זיין לעבן? דארפן די מלמדים וויסן אז אלעס וואס מען לייגט אריין אין די קינדער גייט אריין אין זיי, נאר יעצט זעט מען עס נישט, אזוי ווי די שטערנס וואס מען קען זיי כמעט נישט זען.

מיט'ן אייבערשטנס הילף ברענגען מיר איך א נייע שיעור וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן פאר מחנכים, פרשת קרח שנת תשפ"ד לפרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

א טאטע איז אויך א מלמד

עס איז פאר מיר א גרויסע זכיה אז איך קען מחזק זיין די מלמדים.

אלע שיעורים וואס מען געבט דא פאר מלמדים און טיטשערס, איז אויך געאייגנט פאר עלטערן פון קינדער, זיי קענען אויך ניצן די גוטע עצות און טיפס פאר זייערע קינדער אינדערהיים, ווייל יעדע טאטע מאמע זענען מלמדים און טיטשערס פאר זייערע קינדער.

עס איז דא א בריוו פון דער הייליגער רש"ב פון ליובאוויטש זכותו יגן עלינו וואס ער שרייבט: "אזוי ווי א איד האט א חיוב יעדן טאג אנצוטון תפילין, אזוי אויך האט יעדער איד א חיוב זיך אפצושטעלן א האלבע שעה יעדן טאג, טראכטן פון דער עתיד און די חינוך פון זיינע קינדער, און אויספירען זיינע קינדער ווי אזוי עס איז געווען אין חדר, און דערמאנען זיינע קינדער צו זיין רך ארץ'דיג אין חדר".

אלעס וואס מען לייגט אריין אין קינדער גייט אריין אין זיי

עס איז דא א פסוק אין דניאל (יב, א), ווי דניאל דער צייילט, א נבואה וואס ער האט געהאט, וואס עס גייט זיין לעתיד לבוא ווען משיח גייט קומען: והמשפלים יזהרו פוהר הרקיע די קלוגע, דאס מיינט מען די צדיקים, זיי וועלן שיינען אזוי ווי די שנין פון הימל, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד און די אלע וואס זענען מזהה אנדערע אידן, וועלן שיינען אזוי ווי די שטערנס, אויף אייביג.

אין די הייליגע גמרא (בבא בתרא דף ח: ת:) איז דא אפאר פשטים ווער זענען די 'משפלים' און ווער זענען די 'מצדיקי הרבים'; איינע

פאר א קינד געווען אביסל צו שארף, אפֿשר זאל איה אים יא זאגן אדער נישט זאגן? אזוי שפאצירט ער ביי זיך אין גארטן און שמועסט אויס מיט'ן אייבערשטן יעדע זאך וואס האט מיט זיינע תלמידים, קומט אויס אז אזוי ווי די שטערנס וואס שיינען שטענדיג אויך ווען מען זעט עס נישט, אזוי איז א מלמד, אפילו ווען ער איז אין גארטן "נמי דעתאי עלויהו", טראכט ער ווייטער פון זיינע תלמידים.

אז מען האט די זכיה זיצט מען מיט קינדער

די מלמדים זאלן וויסן, עס איז א מוראדיגע חשוב'ע זאך צו זיין א מלמד.

עס איז טאקע א ביטערע שווערע ארבעט, אבער ווער ארבעט דען נישט שווער?!

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו א אינגערמאן וואס בויט הייזער: איה בין נעכטן דורכגעפארן א הויז וואס דו האלסט אינמיטן בויען דא אין שטעטל, איה האב געטראפן איינער פון די יענע סייט מענעדיזשערס (דער וואס איז פאראנטווארטליך אויפ'ן פראיעקט פון בויען דעם הויז), האב איה אים געפרעגט: "וואס טוט דיין בעל הבית? ער זיצט אין אפיס אדער ער קריכט אויך אויף די העלצער און ארבעט שווער?" האט ער מיר געזאגט: "אוי ארבעט ער שווער, ער קריכט, שלעפט און מאכט".

יעדער ארבעט ביטער שווער, אבער אז מען האט די זכיה, זיצט מען מיט קינדער, און מען זינגט מיט זיי די פסוקים חומש, און מען רעדט צו זיי פונעם אייבערשטן,

עס איז נישט אויסגעווארפן צייט

בשעת מען רעדט צו די קינדער, קען זיין אז די קינדער הערן זיך נישט צו, קינדער טראכטן פון די בודקע וואס זיי האלטן אינמיטן בויען אין וואלה, און אנדערע זאכן; איה געדענק נאך פינקטליך וואס איה האב געטראכט ווען מיינע מלמדים האבן פארגעלערנט גמרא, איה האב טראכט וואו איה גיי גיין ביי לאנטש און וואו איה גיי גיין נאך חדר.

איה האב אלס קינד אנגעפירט א גאנצע חבורה וואס מען האט געמאכט קרוינען און סיינס (שילדן) פאר דער רבי שליט"א פון אונזער חדר וואס איז געקומען באזוכן אין בארא פארק לכבוד א חתונה פון אן אייניקל, מיר האבן א גאנצן טאג געטראכט וואו מען גייט קויפן א ראול טישטיכער, ספרעי פעינט (קאלירטע ספרעי) און קארדבאורדס (הארטע פאפיר), מען האט אויספלאנירט ווי אזוי מען גייט מאכן די סיינס, מען גייט נעמען דעם קארדבאורד און אויסשניידן גרויסע אותיות

נישט ארויסגעמען פון זייער קאפ, און דאס מאכט אז זיי זאלן זיך נישט וועלן צוהערן צו וואס דער מלמד זאגט, אבער ביים שפילן איז דאך יעדער דא, אפילו יענער אינגל טראכט אויך: 'וואס הייסט איה בין דאך דער מלך ביים שפילן', און אויב דער מלמד לייגט אריין 'אייבערשטער' און מידות טובות' ביים שפילן, ער לייגט אריין אז 'אלעס איז דער אייבערשטער', און דער אייבערשטער איז אזוי גוט', קומט ער אן אסאך ווייטער ווי בשעת מען זיצט און מען לערנט.

עס מיינט נישט חס ושלום אנוועקצומאכן דאס לערנען און די מוסר שיעורים וואס מען געבט פאר קינדער, מען דארף נאר וויסן אז ביים שפילן און שווימען איז אויך וויכטיג אריינצולייגן אין די קינדער 'אייבערשטער' און אלע גוטע זאכן, ווייל דעמאלט גייען די ווערטער גאר שטארק אריין אין זיי.

אויסלערנען יראת שמים פאר קינדער

בפרט די זאך פון יראת שמים, פון זיין הייליג און אייזל, איז זייער וויכטיג אריינצולייגן אין די קינדער זומער.

ווען מען גייט שווימען דארף מען אויסלערנען די קינדער ווי אזוי מען טוט זיך אויס, ווי אזוי מען טוט זיך אן, און ווי אזוי מען שווימט.

מען דארף אויסלערנען די קינדער אז מען דארף זיין זייער אייזל, מען זאגט זיי זייער קלאר אז "קיינער קען זיך נישט שפילן מיט דיין גוף".

אפילו דער געוואוינהייט וואס איז דא צווישן קינדער וואס טאטשן (אנכאפן) אנדערע קינדער, דארף מען אויך אפגעוואוינען די קינדער פון דעם, וואס קען מען טון אז נישט אלע געלטערן זענען מחנך אויף דעם. איה זע אין בית המדרש אין וויליאמסבורג איין משפחה וואס א גאנצן דאווענען טאטשן זיך די קינדער ארום איינער דעם אנדערן, איה טראכט א גאנצן צייט צי איה זאל עס זאגן פאר טאטן, ביז דער ווייל האלט איה זיך צוריק פון זאגן ווייל ער קען ווערן באליידיגט אויף מיר, אז דער ראש ישיבה טיילט שוין ווייטער איין וואס צו טון...

עס איז נישט געזונט דאס צו טון, אפילו ביי גאר קליינע קינדער. ווען דען גייסטו זיי אויסלערנען אז מען טוט דאס נישט? ביי די צען יאר?! דעמאלט איז שוין שווער זיך אפצוגעוואוינען פון דעם, מען דארף שוין אויסלערנען די קינדער יונגערהייט: "שפיל זיך שוין מיט טויס (שפילצייג), און האלט דינע הענט ביי דיר".

פאר סטענסיילס, נאכדעם גייט מען אויסציען דעם טישטון און פארבן די ווערטער: "קול רנה וישועה באהלי צדיקים", מיין מלמד האט פארגעלערנט די גמרא און איה האב געטראכט ווי אזוי מען קען אויסארבעטן אז דער מיטלסטער שטיקל פונעם אות סמ"ך זאל נישט ארויספאלן פונעם סטענסייל... און דער אות זאל געלונגען ווען מען גייט עס פארבן. סוף וואך האט מיר מייז טאטע פארהערט און איה האב גארנישט געקענט, און מייז טאטע האט געקערעכצט אז איה קען נישט.

איה האב זיך גענומען לערנען ווען איה בין געווארן א מלמד, ווייל איה האב געזען אז איה מוז פארשטיין א קשיא און א תירוץ פון די גמרא, ווייל אויב א אינגל וועט מיר קומען פראגען וואס די קשיא איז, וועל איה אים נישט קענען זאגן: "איה ווייס נישט", איה וועל אים עס מוזן מסביר זיין; איה האב זיך זייער געמוטשעט צו פארשטיין קלאר יעדע קשיא און תירוץ.

איה דערצייל ענק דאס ווייל אסאך מאל טראכט א מלמד אז די גאנצע מלומדות איז סתם ארויסגעווארפן צייט, 'די קינדער הערן מיר סיי ווי נישט אויס', זאל ער וויסן אז עס איז נישט וויכטיג, נאר דער גאנצער חינוך באקומען די קינדער אין חדר!

איה זע עס ביי מיר; דאס אז איה דאווען איה קוק נישט ארויס ביי שמונה עשרה, איה ווייס ווען מען דארף שטיין און זיצן ביים דאווענען, איה ווייס ווען מען דארף זיך ביקן ביי שמונה עשרה, איה ווייס ווען מען קישט די ציצית, ווען מען דארף זיך וואשן די הענט, און נאך פילע הלכות, האב איה נישט באקומען אין כולל ווען איה האב געלערנט שלחן ערוך הלכות תפלה, דאס האב איה באקומען פון מיינע מלמדים, פון פתה ב', ג', ד'! זיי האבן מיר אויך אויסגעלערנט.

ביים שפילן קען מען אנקומען אסאך ווייטער ווי ביים לערנען

ביי געוויסע מלמדים איז דא אזא שיטה אז זומער איז נישטא צו וועם צו רעדן, ווייל די קינדער זענען פארשפילט, דער אמת איז אבער אז זומער קען מען נאכמער אויסלערנען הלכות און שיינע זאכן פאר די קינדער; דיקא ווען די קינדער זענען פארשפילט, קען מען שטערקער אריינלייגן אין די קינדער זאכן וואס א גאנץ יאר קען מען נישט אריינלייגן.

ווייל ווען א מלמד לערנט פאר, זענען דא קינדער וואס ביי זיי אין מח איז אפגעמאכט אז 'איה בין סיי ווי נישט דער קינד וואס גייט לערנען אין זיין לעבן, און איה הער סיי ווי נישט אויס מייז רבי', די זאכן ליגן שטארק איינגעקריצט אין זייער קאפ, מען קען דאס

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

געבן גוטע ווערטער

נאך איין זאך וויל איך ענך מחזק זיין: געב א גוט ווארט און א שמייכל פאר א קינד, און ווען א קינד רעדט צו דיר - הער אים אויס.

גוטע ווערטער איז לעבן פאר א קינד, עס איז וויכטיגער ווי עסן, און וויכטיגער ווי אלעס אויף דער וועלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך קענען מחזק זיין וויטער אַנצוגיין מיט די הייליגע אַרבעט, און עטץ זאלסט האבן העלחה און סייעתא דשמיא, אמן.

דא אין שטעטל איז דא א באזונדערע בית הכסא אין מלמדים שטיבל פאר די מלמדים, אבער איך טראכט אז עס איז גוט אז א מלמד זאל יא אמאל ניצן די בית הכסא פון די קינדער, אזוי קען ער אויפכאפן וואס עס טוט זיך דארט אפ. אסאך מאל ווייסט מען אפילו נישט פון וואס מען דארף רעדן צו די קינדער, אבער אז מען קומט אמאל אין זייער בית הכסא, ווייסט מען אז מען דארף נאכאמאל רעדן פון נישט רעדן אין בית הכסא, און פון זיך אויפפירן איידל.

בריוון פון חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

קען איך רעדן צו די קינדער פון זאכן וואס איך האלט נישט דערביי?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א.

איך בין א מלמד און איך הער די שיעורים פונעם ראש ישיבה שליט"א וואס העלפט מיר זייער ארויס אין מיין פאסטן, ספעציעל בין איך זיך מחזק'ן יעדע וואך מיטן גליון "שיעורי חינוך", אזויפיל גוטע עצות און הדרכות אין חינוך.

איך האב געוואלט פֿרעגן, אזוי ווי איך האב זיך איינגעפירט אז איך זאג פאר די קינדער נאר זאכן וואס איך אליין האלט דערביי, אבער דאס מאכט מיר א פראבלעם ביי געוויסע זאכן וואס איך דארף אויסלערנען פאר די קינדער, אבער איך אליין טו עס נישט ווי עס דארף צו זיין, און איך שפיר זיך ווי א פאפער אויב איך וועל זיי הייסן טון א זאך וואס איך טו נישט. צום ביישפיל ווען איך זאג זיי מוסר אז מען דארף דאווענען אויף איין פלאץ און נישט ארומשפאצירן ביים דאווענען, מען דארף זיצן מיט דרך ארץ ביים דאווענען, מען רעדט יעצט צום אייבערשטן, און אזוי ווייטער; אבער אין די זעלבע צייט ווייס איך אז איך האלט נאכנישט ביי דעם דערווייל, פארשטייט זיך אז ווען איך דאווען מיט די קינדער, דאווען איך שטייטלעך. אבער ווען איך דאווען צופרי אין שול, האב איך נישט צופיל געדולד צום דאווענען, איך קום אן שפעט צום דאווענען און איך גיי ארויס פרי, און איך קען זיך נישט צופיל קאנצעטרירן אויפן דאווענען. איך ווייס עס איז נישט גערעכט, אבער וואס זאל איך טון אז דאס איז דערווייל די מצאיות.

ווען עס קומט צו רעדן צו די קינדער וועגן דאווענען, ווייס איך נישט ווי אזוי עס צו טון אויף אן אמת'ע וועג; אפֿשר זאל איך רעדן הויך אזוי ווי צו מיר אליין אז אזוי דארף מען דאווענען, און די קינדער וועלן זיך צוהערן; אדער זאל איך זיי זאגן אז אפילו מען זעט ערוואקסענע מענטשן שפאצירן

ארום ביים דאווענען, איז דאס נאר ווייל זיי האבן זיך שלעכט איינגעוואוינט, אבער דער אמת'ער וועג איז יא צו דאווענען אויף איין פלאץ?

איך שפיר ווי איך דארף הדרכה אויף דעם, ווייל עס איז נישט נאר ביי די נושא פון דאווענען, עס קומט כסדר ארויס ביי יעדע צווייטע זאך וואס איך דארף מחנה זיין קינדער אויף דעם, אבער איך אליין בין ווייט פון דעם.

יישר בח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת יתרו, שוכבי"ם, י"ט שבט, שנת תשפ"ד לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

רעד אסאך צו די קינדער פון אמונה און פון תפילה, וועט דאס אויך משפיע זיין אויף דיר. דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א', סימן ק"ו) דורך רעדן פון יראת שמים, חיזוק און אמונה - צו אנדערע - פועל'ט עס אויפן מענטש אליינס, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים מא, ב): "אשרי משכיל אל דל", ווען א מענטש איז צעבראכן, "אם לא יכול בעצמו לבוא לגדלות המחין", אז ער קען זיך נישט מחזק זיין און זיין אן ערליכער איד, "עצה לזה", איז די עצה, "שישכיל אחרים", ער זאל רעדן צו אנדערע, "ועל ידי זה נתעורר גם אצלו", דורכדעם וואס ער איז מחזק א צווייטן - וועט ער אליינס ווערן מחזק.

דער עיקר דארף א מלמד האבן אסאך סבלנות, אזוי ווי מיר געפינען ביי די מעשה פון רבי פרידא וואס חכמינו זכרונם לברכה דערציילן (עירובין נ"ג), רבי פרידא האט געהאט א תלמיד וואס האט נישט פארשטאנען וואס

מען לערנט מיט אים, מען האט אים געדארפט איבערזאגן פיר הונדערט מאל, רבי פרידא מיט זיין גרויס סבלנות האט מיט אים געלערנט נאכאמאל און נאכאמאל ביז פיר הונדערט מאל. איין מאל האט רבי פרידא געזען אז דער תלמיד פארשטייט נישט אפילו ביי פיר הונדערט מאל, פֿרעגט ער אים: "האידינא מאי שנא", וואס איז יעצט אנדערש אז דו פארשטייט נאכאלץ נישט? זאגט דער תלמיד, איך האב נישט קיין קאפ צו פארשטיין, ווייל איך זע אז דער רבי זאגט זיך צו גיין, טראכט איך א גאנצן צייט אז יעצט גייט שוין דער רבי מיך איבערלאזן, איך האב נישט קיין קאפ צו פארשטיין, האט רבי פרידא אים געזאגט: "הב דעתיה ואתגי ליך", לייג צו קאפ און איך וועל דיר לערנען, "הדר תנא ליה ארבע מאה זימני", און ער האט אים נאכאמאל געלערנט פיר הונדערט מאל, און ער האט זוכה געווען צו לעבן פיר הונדערט יאר און צו עולם הבא.

א מלמד דארף האבן אייזערנע נערוון פאר די קינדער, איינער וואס ווערט גערופען פון קינדער - טאר נישט זיין קיין מלמד, א גערופענער מלמד קען מאכן די קינדער בעלי מומין פאר זייער גאנץ לעבן בחמנא לצלן. מוהרא"ש דערציילט, א איד איז געקומען צום גרויסן גאון רבי מאיר שפירא זכר צדיק לברכה זיך אדורכערען אויב ער זאל ווערן א מלמד, פֿרעגט אים דער גאון: "וואס האסטו געטון ביז יעצט?" זאגט ער: "איך בין געווען א שוחט", פֿרעגט ער אים: "פארן וואס האסטו דאס אפגעלאזט?" זאגט ער: "מען האט מיך אפגעזאגט ווייל איך בין נישט קיין באגלייבטער", זאגט אים רבי מאיר: "ווער נישט קיין מלמד, אז דו האסט נישט

מצליח געווען מיט שחט'ן קעלבלעך ווילסטו גיין שחט'ן קינדער?! זעט מען אז צו זיין א מלמד דארף מען זיין א ירא שמים און האבן אסאך סבלנות.

שטארק זיך מיט דיין ארבעט, צעברעך זיך נישט און צעקלאפ זיך נישט, דו לייג אריין אין די קינדער יראת שמים און דערצייל זיי מעשיות פון צדיקים, וועלן זיי ווערן צופלאקערט צו זיין ערליכע אידן, און אויך דיין הארץ וועט זיך אנצינדן צום אייבערשטן. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רמח): "דע, שפפרי מעשיות מצדיקים, הוא דבר גדול מאד", זאלסט וויסן - זאגט דער רבי - אז פארציילן מעשיות פון צדיקים איז זייער א גרויסע זאך, "כי על ידי ספורים מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד". ווייל ווען מען הערט א מעשה פון א צדיק, ווערט מען אויפגעפלאמט און מען באקומט א מורא'דיגע חשק צו ווערן אן ערליכער איד; מען זעט ווי דער צדיק האט זוכה געווען און ער איז בייגעשטאנען אלע זיינע נסיונות, וויל מען אויך ווערן א צדיק, בפרט ווען א קינד הערט א מעשה פון א צדיק, ווערט ער זייער נתעורר דורך דעם.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת משפטים תשפ"ד)

זאל איך לייגן א דגוש צו לערנען לשון הקודש מיט די קינדער?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

א גרויסן ישר כח פאר די ליכטיגע שיעורים וואס זענען ממש מחיה נפשות, אזוי ווי דער ראש ישיבה שליט"א זאגט נאך פון מוהרא"ש זי"ע אז אין געוויסע פלעצער טוט מען זיך אויף אז ביי זיי

איז געווען אזא שטופעניש, ממש סכנת נפשות, אבער ביי אונז איז אפשר נישטא די גרויסע שטופעניש, אבער עס איז ממש מחיה נפשות.

זייענדיג א מלמד גייען מיר קומענדיגע יאר ביי אונז אין חדר אנהויבן לערנען "שרשים ושימוש", דאס מיינט אז מען לערנט מיט די קינדער לשון הקודש, צו צעטיילן די ווערטער אין חלקים לויט די שרש, און דערנאך די שמושים בעפאר און דערנאך. למעשה זענען דא וואס קריגן אויף דעם נייעם מהלך און זאגן אז מען דארף לאזן די קינדער אליין אויפכאפן לשון הקודש פונקט ווי ער כאפט אויף אנדערע זאכן, ער ווערט נאר צומישט פון לערנען די שרשים און דאס ברענגט נאכדעם פראבלעמען.

זייענדיג אן איינגשטעלטער דארף איה דאס ממילא טון, איה האב נישט קיין ווארט אריינצוטרען אין דעם, מיין שאלה איז נאר צי איה זאל אריינלייגן אין דעם כוחות און לייגן א דגוש דערויף אדער עס טון מער ווי א טעכנישע ארבעט וואס דארף געטון ווערן, און זיך נישט שטעלן אויף דעם.

אויך בין איה נייגעריג אויב אין "היכל הקודש" איז דא דער סארט לימוד מיט די קינדער.

ישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת במדבר, ג' סיון, מ"ז לעומר, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

מיר לערנען די אלטע וועג ווי אזוי די הייליגע צדיקים האבן אנועקגעשטעלט ווי אזוי צו לערנען מיט הייליגע קינדער, תינוקות של בית רבן שלא טעמו טעם חטא, מיר מאכן נישט קיין שום נייע זאכן.

דו לייג א דגוש אריינצולייגן אין די קינדער אמונה ויראת שמים, אלע אנדערע זאכן איז זייער שיין און זייער וואויל - נאר אז עס איז דא אמונה און יראת שמים, אן אמונה ויראת שמים איז גארנישט דא.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (נדרים מא): "דדא

ביה כולא ביה", דער וואס האט דעת דער האט אלעס, "דלא דא ביה מה ביה", דער וואס האט נישט קיין דעת - האט גארנישט; וואס איז דעת? אמונה; דער וואס ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, דער אייבערשטער האט פאשאפן די וועלט, ער פירט די וועלט, ער האט אלעס געטון, ער טוט אלעס און וועט אלעס טון, נישטא גארנישט אויסער אים, אלעס איז נאר א פארשטעלאכץ פון אים - דאס איז דעת; אויב האט מען די פינטעלע דעת - האט מען שוין סיי ווי אלעס.

ווען דו קומסט אין חדר לערנען מיט די קינדער זאל דאס זיין דיין איינציגסטע ציל: אריינלייגן אין זיי אמונה בהשם יתברך, אריינפרעגלען אין זיי יראת שמים, זיי זאלן מורא האבן פונעם אייבערשטן; זאלסט אריינבראקן אין זיי ליב האבן דעם אייבערשטן.

די טאג אין חדר איז איינגעטיילט; דאווענען מיט די קינדער, עסן מיט די קינדער, שרייבן מיט די קינדער, לערנען מיט די קינדער, דערציילן מעשיות פאר זיי, אבער אלעס דארף זיין מיט איין ציל: זיי זאלן וויסן עס איז דא א באשעפער!

אז מען הייסט דיר לערנען שרשים וכו' - זאלסטו דאס טון, אבער דאס איז נישט קיין עיקר. ווער רעדט נאך אז מען וויל לערנען דקדוק מיט קינדער, דאס איז זיכער איבריג. דער רבי זאגט בפירוש (שיחות הר"ן, סימן רלה): "בשביל זה עזבו העולם חכמות הדקדוק ואינם עוסקים בו כלל. פי דקדוק אין צריכין כלל", די וועלט האט זיך שוין אפגעלאזט פון לערנען דקדוק, ווייל עס פעלט נישט אויס פאר עבודות השם.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת נשא תשפ"ב)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: jhbul1234@gmail.com